

De zomer en het meisje

meulenhoff.nl

ANNABEL ESSINK

DE ZOMER
EN HET
MEISJE

ROMAN

M FULENHOFF

ISBN 978-90-896-8261-1

ISBN 978-94-023-2348-1 (e-book)

NUR 301

Omslagontwerp: Bloemendaal & Dekkers

Omslagbeeld: Alice Brassler

Auteursfoto: Jamaine Festen

Vormgeving binnenwerk: Steven Boland

© 2026 Annabel Essink en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Negenentwintig

Vandaag gaat ze trouwen.

Aan de keukentafel beantwoordt ze nog wat e-mails en ze doet open voor de pakketbezorger. Gewoon een dag laat in de lente. Wat had ze dan gedacht?

Buiten krijsen de meeuwen en klotst het water tegen de kades van het kanaal. Ze hupt de treden van het portiek af, richting de fietsenrekken naast de schriële iep. Als ze haar omafiets loswrikt, rinkelt de bel. Feestklokken.

Ze draagt een jurk met een uitwaaierende rok die haar billen verdoezelt, al is ze met de weken dunner geworden. Een à twee kilo, was het plan. Maar de lijstjes voedingsmiddelen die ze bijhield in de notitie-app van haar telefoon gaven haar al snel een gevoel van trots en beheersing, en voor ze er erg in had was

ze vijf kilo lichter. Geeft niets nu de aanleiding zo vreugdevol is.

Kalmpjes fietst ze richting het einde van de dreef, de Amstelveenseweg op en dan door de slalompaaltjes het Vondelpark in, waar ze aansluit bij de colonne stadsmensen die met de trefzekerheid van een zwerm vogels op weg naar het zuiden door het park trekt.

Ze hebben afgesproken om elkaar bij het stadsloket te ontmoeten. Hij was al in de buurt voor een werkafpraak. Dat vond ze charmant nonchalant, geen poespas met samen ontbijten. Ze kan zich niet herinneren wat voor kleren hij vanmorgen heeft aangetrokken. Is ze te uitgedost? Toen hij over het bed boog om haar gedag te kussen, was ze nog half in slaap. Gewoonlijk draagt hij zwarte kleren van gerecycled plastic, zoals alle mensen die werken in de film. Outfits waar geen storm doorheen kan trekken, van buitensportmerken die voor een simpel ritsvest een kwart maandsalaris vragen. Een kwart van háár maandsalaris.

Meermaals had hij voorgesteld om een groter deel van de hypotheek op zich te nemen zodat ze haar deeltijdbaan op de persafdeling van het museum kon opzeggen. Alleen nog werken als freelance cultuurjournalist. Arbitrair noemde hij het, hoe uiteenlopend werk betaald wordt in dit land. Ze sloeg zijn aanbod steeds af, zei dat ze evenredig zelfstandig moest zijn. In de acht jaar dat ze nu samen zijn is ze zijn zegswijzen en tongval over gaan nemen, en in restaurants valt haar oog steeds op hetzelfde ge-

recht, maar bestelt ze iets anders om niet te symbio-
tisch over te komen. Ze vond dat ze ergens een grens
moest trekken. Maar een klein half jaar geleden be-
sloot ze dat de rem eraf kon, toen hij haar vlak voor-
dat hij klaarkwam ten huwelijk vroeg.

Het was een regenachtige nacht in oktober. De
druppels sloegen ritmisch tegen het enkele glas van
de verdieping die ze huurden in een poppig huis aan
de Egelantiersgracht. Hij was net zes weken in New
York geweest om zijn eerste speelfilm te draaien,
een onafhankelijke productie van een regisseur die
hem had opgeduikeld via Instagram en hem aanzag
voor een Amerikaan, omdat zijn posts steevast in het
Amerikaans-Engels waren geschreven en omdat zijn
biografie bestond uit een rood speldje met daarach-
ter de locaties New York/Amsterdam. Zonder een
moment te aarzelen had hij zijn ticket geboekt. De
regisseur heette Julia Kots. Als zij daarom lachte zei
hij dat het Tsjechisch was. Ze was niet wakker ge-
worden van het gestommel van zijn trolleys over de
linoleumvloer of van de dekens die hij van haar af
trok. Dat verbaasde hem, zei hij later, toen ze het
moment keer op keer oprakelden. Er trok een schok
door haar lijf toen ze zijn mond tussen haar benen
voelde. Na afloop sloeg hij een handdoek om zijn
middel en liep hij naar de koelkast voor een fles wijn.
Hij leek zich iets anders te gedragen, sentimenteler.
Misschien kwam het door de lange vliegreis, of ze
moest er gewoon aan wennen dat hij er opeens weer
was. Terwijl ze de prosecco opdronken uit mokken
die een schone indruk maakten, vroeg ze vertwijfeld

of hij serieus was geweest. Bloedserieus, zei hij, en ze lachten om zijn rechtdoorzee aanpak. Hij beweerde dat hij zijn aanzoek had aangekleed met romantische zinnen, zij herinnerde zich alleen die ene vraag. Zo-iets spontaans moest wel recht uit het hart komen, dacht ze.

Een bries duwt haar over het asfalt. Ze rijdt langs een veld waar een protest gaande is tegen systemisch racisme. Op een bankje langs de kant slaapt een dakloze ongestoord door het versterkte geroep heen. Even verderop, achter een dichtbegroeide hazelaar, wordt een kinderfeest gevierd. Kleuters zoeven langs op stepjes, wapperende lintjes aan het stuur.

Ze probeert woorden op te vangen die niet voor haar bestemd zijn. De privégesprekken van anderen hebben altijd een geruststellend effect op haar gehad. Wie was het ook alweer die zei dat de enige mensen die normaal zijn de mensen zijn die je niet kent? ‘What you repeatedly think,’ hoort ze een sport-instructrice door het park schellen, ‘eventually becomes reality.’

Haar gedachten dwalen af naar de roadtrip die ze gaan maken, over een paar weken al, gewoon in Europa op plekken die op de een of andere manier belangrijk voor hen zijn. Tegen vrienden en collega’s die vroegen waarom ze niet wat avontuurlijkers gingen doen, zoals backpacken in Cambodja of ijskappen zien op Antarctica, zeiden ze grootmoedig dat ze graag milieuvriendelijk reisden. Of dat het oprakelen van elkaars verleden een symbolische aftrap was van een huwelijk. Maar eigenlijk was zij niet zo avon-

tuurlijk ingesteld en vond hij het avontuur elders. De route stippelden ze uit met een afgestompt potloodje op een wegenkaart die ze steeds verkeerd terugvouwden, waardoor het papier met de weken boller kwam te staan. Luuk hield vol dat ze het analoog moesten kunnen, anders telde het niet.

Ze ziet de plek in Zuid-Frankrijk voor zich waar ze haar kinderzomers doorbracht, boerenvelden opgestapeld tegen een berg.

Op dat moment trekt iets haar naar de grond. Ze valt zijwaarts op de bestrating. Het voorwiel tolt driftig door naast haar hoofd. Vlug krabbelt ze over-eind, wrijvend over haar heup en de onderkant van haar ribben. Om haar heen verzamelt zich een kring voorbijgangers die ze ongemakkelijk toelacht.

Haar jurk is klem komen te zitten tussen de spaken. Met korte rukken haalt ze de sleep los. Ze slikt als ze ziet dat de stof een beetje gescheurd is.

Voorzichtig hijst ze zich weer op het zadel, haar blik gericht op het verwilderde gras voor haar.

Zeven

We zaten voor de tent en keken uit op het lavendelveld. Alleen het geroezemoes van spelende kinderen verderop verraadde dat we niet de enigen waren. De camping was zo aangelegd dat elke plek de enige leek.

‘Wat is een mas?’ vroeg ik aan mama. ‘En een rey?’ Die twee woorden had ik op het bord voor de ontvangst zien staan.

Ze liet haar zonnebril zakken tot op het puntje van haar neus zodat ze me beter aan kon kijken. ‘Een mas is een huis,’ zei ze. ‘Een groot, chic boerenhuis waar Franse families samenwoonden. Opa’s, oma’s, kinderen en kleinkinderen bij elkaar. Ze werden gebouwd in een U-vorm zodat de mistral niet zomaar naar binnen kon waaien.’ Ze vouwde haar handen in de vorm van een hoefijzer en blies ertegenaan.

‘En rey?’

‘Dat is koning in het Spaans. Misschien voelde de vorige eigenaar zich belangrijk.’ Ze knipoogde naar me en wilde zich weer over haar boek buigen, maar voegde er nog aan toe: ‘Deze mas is niet meer in gebruik, hoor. Daarom hebben Théa en Gabriel er een camping van gemaakt.’ Toen sloeg ze de bladzijde om. Ik keek nog een tijdje naar haar, want ik vond haar extra mooi als ze geconcentreerd aan het lezen was.

Ik wreef mijn vingertoppen tegen elkaar. Dat probeerde ik weleens niet te doen, maar het gebeurde automatisch als ik na wilde denken. We waren toch in Frankrijk, niet in Spanje? Ik wist ook niet wat mistral betekende, en eigenlijk snapte ik haar hele verhaal amper, dus bedacht ik maar dat een mas de plek moest zijn waar koningen klaargemaakt werden. Ik stelde me voor dat ze hier als prinsen van over de hele wereld werden aangevoerd. Simpele jongemannen waren het, best verwend, want sinds hun geboorte kregen ze alles wat ze maar wensten. In de mas was dat voorbij, daar waren ze onder gelijken. Als ze binnenkwamen kregen ze een linnen pak aangemeten, ieder in een andere tint bruin, het soort dat ik had zien wapperen voor de winkels in het dorp. Daarna kregen ze de hele dag les in eten van gouden borden, overtuigende toespraken houden en schieten met pijl-en-boog. Zo bleven de prinsen net zo lang bewaard tot ze koningen waren.

Tevreden stond ik op. Hier kon ik mee vooruit. Ik rende naar het kiezelpad dat als een slingerende beek over de camping liep. Voor kinderen leek er op het eerste gezicht niet veel te doen. Thuis vertelden

schoolvriendinnen enthousiast over vossenjachten en campingdisco's, maar wij hadden alleen het houten speeltuintje vlak bij het hoofdgebouw. Misschien bestond dat al wel honderd jaar, dacht ik. De toestellen waren zo wankel dat er elke zomer wel een ongeluk gebeurde. Vorig jaar vloog een meisje van de schommel als een steen uit een katapult. De touwen braken ergens halverwege, dat was een geweldig gezicht! Toen ze opstond uit het gras, wees het bovenste kootje van haar wijsvinger helemaal naar rechts. Ze krijste het uit. Wij, de oude kinderen, moesten er stiekem om lachen. Dit soort dingen overkwam alleen de nieuwe kinderen, die de gevaren van de speeltuin nog niet kenden. De oude kinderen – dat wil zeggen, wij die al ons leven lang op de camping kwamen – zou zoiets niet snel gebeuren. Wij wisten dat het echte avontuur niet te halen viel in een simpel speeltuintje, maar in de velden rondom, waar slangen door het hoge gras gleden en omgewaaide bomen perfecte hutten vormden. Na elk ongeluk in de speeltuin kwam Abdul aangesneld, de plakman van de camping. Met houtkleurige tape zette hij de boel weer op zijn plek, zodat het er veilig uitzag. Hij knipoogde dan naar ons, de oude kinderen. Zo hield hij de orde van de camping in stand.

Ik kwam aan bij de tent van Alena, mijn beste campingvriendin.

'Ik weet wat ze uitspoken in het hoofdgebouw,' riep ik.

Vanachter de luifel kwam een zongebruind, mollig meisje tevoorschijn. Haar bruine haar hing als

een cape tot onder op haar rug. Ze had een groot pak ijsthee in haar hand, waar ze uit dronk. Wij mochten dat niet, zo uit het pak drinken. Alena ook niet, maar haar ouders letten niet zo goed op.

‘Wat dan?’ vroeg ze verheugd.

De dag daarvoor hadden we urenlang met onze buik in het gras naar het hoofdgebouw liggen loeren, nadat het zwembad onverwachts was gesloten om de campinggasten te beschermen tegen de felle zon. We wilden voor het tweede jaar op rij achterhalen wat zich daarbinnen eigenlijk afspeelde. Maar hoelang we ook keken, de luiken van de bovenste verdieping bleven dicht. Het moest wel iets heel bijzonders zijn, dachten we. Papa had gezegd dat het typisch Frans was om erg op privacy gesteld te zijn, en typisch Nederlands om gordijnen de hele dag open te houden.

‘Nu ik weet wat ze daar doen, zien we het vast,’ stelde ik Alena gerust.

‘Wat is het dan?’ drong ze aan.

‘Dat zeg ik wel als we er zijn.’

Toen we aankwamen bij het hoofdgebouw – de mas, wist ik nu – duurde het langer dan gewoonlijk voordat ik wist wat ik moest zeggen. De mas zag er bepaald niet koninklijk uit. Het was, zoals mama had gezegd, een soort versleten landhuis. Her en der waren de oude stenen vervangen door een nieuw, witter soort. De lage gebouwen aan de linker- en rechterkant, die inderdaad naar voren staken in een U-vorm, roken naar chloor en iets als appel. Waarschijnlijk waren de wc’s net schoongemaakt.

Gabriel kwam aanrijden op een tractor en loste

een paar balen hooi. In zijn mondhoek bungelde een bruin sjekkie. Vlug trok ik Alena tegen me aan.

‘Zie je hem?’ wees ik. ‘Hij is een prins.’

Haar ogen werden groot.

Nu ik Gabriel zo bekeek, kreeg hij inderdaad iets prinselijks. Hij deed me denken aan de tekenfilm *Belle en het Beest*, het moment op het allerlaatst, als de vloek verbroken wordt en het Beest verandert in een prins. Toen ik de film voor het eerst zag was ik stiekem teleurgesteld, want ik vond het Beest veel knapper. Het leek me ook beter voor het verhaal als hij zichzelf had mogen blijven, daarom zette ik de video-band meestal af. Gelukkig niet elke keer, want dan had ik nu niet gezien dat Gabriel sprekend op de prins leek. Hij had precies zulke lange, donkerblonde haren en lichtblauwe ogen. Meestal liep hij op blote voeten, ook over het kiezelpad, wat de kans nog groter maakte dat hij een omgetoverd beest was. Misschien had ik de uitleg van mama toch goed begrepen.

‘Ze maken hier dus koningen,’ fluisterde ik. ‘Die worden hierheen gebracht als prinses en krijgen les tot ze klaar zijn om te regeren.’

Alena hing aan mijn lippen, dus ik ging door.

‘Vroeger stonden er elke dag mensen voor de poort, vooral meisjes die met de prinses wilden trouwen. Zodra Théa daarachter kwam, heeft ze vlug een camping om de prinsesschool heen gebouwd. Zo kon niemand nog iets vermoeden.’

‘Wauw,’ zuchtte Alena.

Negenentwintig

Ze staan te dralen in de hal met de havermondkeurige plavuizen. Hun trouwambtenaar, een meneer die ze kozen op basis van portretfoto's van een paar centimeter hoog, heeft in een berichtje laten weten dat hij wat vertraagd is. Duizendmaal excuses, schrijft hij.

Luuk draait haar rond in een pirouette zodat haar vieze, gescheurde jurk opbolt.

'Ik had er toch twee moeten kopen,' zegt ze. 'Zo hoort dat officieel.'

'Kan Camille er straks niet naar kijken? Die is toch zo'n wonder met kleren?'

Ze werpt hem een ongeduldige blik toe terwijl ze zich op een van de bankjes laat zakken. Hij blijft staan wiebelen op zijn plek.

Om de tijd te doden spiegelen ze elkaar flauwe dilemma's voor. Wat zou je liever willen, trouwen met

een strook wc-papier uit je onderbroek of per ongeluk de naam noemen van een ex tijdens het ja-woord?

Er zijn voor haar geen namen van exen om per ongeluk te kunnen noemen, maar dat weet hij niet. Toen ze net samen waren, blies ze haar schamele ervaringen op als hij ernaar vroeg, uit angst dat hij haar groenheid onaantrekkelijk zou vinden. Voor zover ze weet heeft hij daar niets van gemerkt. Ze maakte zich snel genoeg een script eigen om het geloofwaardig te laten overkomen. Voor de spiegel studeerde ze op kreuntjes en oogopslagen zoals ze die op pornowebsites had opgepikt.

Hij laat zich naast haar zakken. Samen luisteren ze naar de flarden van gesprekken die weerkaatsen door de open, stenen hal. Hier komen verhalen samen die in de stad nauwelijks vermengen. Er wordt zacht gesproken over verblijfsvergunningen voor langer dan vier maanden en over het aangeven van een levenloos geboren kindje. Aan de muur waar ze op uitkijken hangt een schilderij van een serre waar het groen uit puilt. Zachtjes laat ze haar hoofd op zijn schouder rusten.

Ze wist direct dat hij het was toen ze aan kwam fietsen, al was ze nog ver. Gewoon door hoe hij daar stond in het zonlicht dat door de gebouwen op hem neerviel, verzonken in zijn iPhone. Heel even werd ze bevangen door koudwatervrees. Ze vond dat hij er onaards mooi uitzag, veel mooier dan zij. Het schoot door haar heen dat ze kon doortrappen of omkeren, maar die gedachte was alweer verdwenen toen ze haar fiets op slot zette en hij opkeek door het gerammel.

Acht jaar geleden had hij het kantoor voor haar geopend omdat ze haar toegangspas nog niet ontvangen had. Ze stortte een stroom verontschuldigen over hem uit. Zonder scepsis in zijn stem vroeg hij hoeveel moeite het nu kostte om een deur open te doen. Het was haar eerste stagedag en toen ze niet meteen aanstalten maakte om binnen te komen, plaatste hij een zware tas van een vreemd formaat tegen de openslaande deur. Een gure wind stak op en blies hun haar in de war. Ze ging tegenover hem staan. Het dikke glas vormde een windscherm. Jonne, stelde ze zich voor. Luuk, zei hij. Hij werkte voor de krant als filmer en fotograaf. Toen ze vroeg hoe dat zo gekomen was, begon hij over een tweedehandswinkeltje in Berlijn. Tijdens een vakantie vond hij daar een oud Sovjet-toestel, en dat was levensreddend geweest, want zijn opleiding wilde niet vlotten. In een seizoen tijd had hij zichzelf leren filmen en fotograferen. Sindsdien werkte hij voor allerhande opdrachtgevers. Tien jaar alweer, telde hij op zijn vingers uit.

Ze zou niet geraden hebben dat hij zes jaar ouder was. Ze vond dat hij een jongensachtige indruk maakte. In veel opzichten was ze zijn tegenpool, maar dat zei ze niet hardop. Ze vertelde dat haar begeleider op de universiteit haar had ontmoedigd om stage te lopen bij een kunstredactie. Een werkplek midden tussen de mensen leek hem beter, bij een galerie of een museum, als aanvulling op de verder zo theoretische studie. Ze moest het echte leven voorproeven, had hij gezegd. Maar zij wilde het echte leven juist zo lang mogelijk uitstellen. Daar moest Luuk om la-

chen, een hoog, aanstekelijk geluid. Toen ze voor een tweede keer naar de tijd keek op het scherm van haar telefoon, was er een half uur verstreken. Ze gaf hem een schutterig kneepje in zijn arm en haastte zich het gebouw in. Tegen zessen kwam ze moe van de dag aan bij diezelfde deur. Daar verscheen hij weer met zijn tas.

En nu zitten ze schouder aan schouder op het bankje. ‘Je hebt nog jaren volgehouden dat het toeval was dat je daar weer stond,’ lacht ze.

‘En jij was zo naïef om het te geloven!’

Hun getuigen hebben zich inmiddels bij hen gevoegd en lachen braaf mee. Joris heeft tussen de bedrijven door een paar uur vrij weten te maken bij zijn werk – niet eenvoudig, maar voor zijn broer deed hij het zonder aarzeling. Om niet te hoeven kiezen heeft Jonne haar beide zussen opgetrommeld. Ze kwamen door de hal aangestoven met een uit de kluiten gewassen fles champagne in hun armen.

‘Een Jeroboamformaat,’ zei Loïs trots. ‘Past in geen enkele koelkast.’

Camille wreef alleen even vertederd over haar arm.

Ze veren op van het geluid van jachtige stappen die galmen door de hal. De trouwambtenaar is klein van stuk en draagt een wijdvallend pak dat zijn postuur benadrukt. Zijn brillenglazen zijn melkwit uitgeslagen. Hij stelt zich voor met een nerveuze handdruk en biedt nogmaals zijn excuses aan voor zijn vertraging.

Terwijl hij de ruimte in gereedheid brengt, praten ze vaagjes over het huwelijk, dat voor hun ouders en

grootouders misschien iets heel anders betekende, de fles champagne tussen hen in als een zoete peuter.

De trouwambtenaar houdt de deur voor hen open. Een plotse aarzeling overvalt haar. Vast normaal zo vlak voor een levensingrijpende gebeurtenis, houdt ze zich voor. Ze probeert Luuks blik te vangen om te zien of hij hetzelfde doormaakt, maar hij staat te hannesen met de ringen.

Voor informaliteiten is geen tijd meer. De paar zinnen die ze voor hem heeft ingestudeerd moeten wachten tot later. Ze glimlacht en zegt ja op de juiste momenten.

Dan doen ze elkaar de ringen om. De anderen lachen om hun geklungel.

‘Dat was dat,’ zegt de trouwambtenaar. Op de lesenaar klopt hij behoedzaam de papieren bijeen.

Buiten op het bordes poppen ze de champagne open. Ze nemen plaats op het gebarsten hardsteen en drinken om beurten uit de fles.

Ze probeert niet te denken aan de weifeling die ze zag oplaaien in Luuks ogen toen het zijn beurt was om ja te zeggen. Ze weet wat er in hem omgaat, denkt ze. Het ziekenhuisbezoek van pasgeleden nog maar. Met haar ogen probeerde ze hem gerust te stellen. De kans is groot dat alles goed komt.

Achtentwintig

Twee streepjes die plotsklaps alles verklaren. De vermoeidheid van de afgelopen weken, de drukkende pijn in haar borsten. De misselijkheid die haar tegen het einde van de ochtend overviel, waardoor ze vijf pakken nieuwe koffiebonen kocht die allemaal even ranzig smaakten.

Ze zit op de wc van het museum waar ze de afgelopen maanden een klus voor deed. Boven haar vormen bakstenen een boog en verlichten tulpvormige lantaarntjes de ondergrondse gang die vroeger door de marine gebruikt werd. Ze luistert naar het gespat en gepraat van haar tijdelijke collega's, die elk moment terug naar boven zullen keren om de opening van de nieuwe tentoonstelling te vieren.

Ze probeert over de twee streepjes te aaien alsof het braille is, maar het vakje ligt te diep en is te klein

voor haar vinger. Hoe komt ze er in godsnaam bij om uitgerekend nu een test te doen?

Eerder deze week schoot ze ongepland een drogist binnen en kocht ze, veilig ingebed tussen een fles shampoo en een toren wattenschijfjes, de zwangerschapstest die ze nonchalant in haar tas liet glijden. Het zal toch niet, dacht ze. Ze was tenslotte al een beetje begonnen met bloeden.

Met haar nagel peutert ze de takjes rozemarijn die in grote hoeveelheden in de gin-tonic dreven tussen haar kiezen vandaan.

Ze stroopt haar panty verder op, laat zich naar achteren zakken tegen de tegelwand en zoekt: *alcohol slecht baby*. Op een website die een betrouwbare indruk wekt leest ze dat het risico de eerste weken te overzien is, als de cellen slechts nog aan het delen zijn. Bij die woorden dringt het met een schok tot haar door dat ze niet langer alleen is in haar lichaam. Ze graaft haar hand in haar onderbuik en bijt haar kiezen op elkaar. Is dit wat ze wil?

Aan de manier waarop hij met zijn mond trekt ziet ze dat hij zijn best doet om zijn enthousiasme te verbergen. Met een gretige blik probeert hij haar reactie te peilen.

Ze slaat haar ogen neer, lacht schaapachtig en draait met haar wijsvinger rond het glas sap voor haar neus. Wat had ze dan gedacht? Drie stuks, heeft hij altijd geroepen. Dat zorgt voor de beste dynamiek in huis.

Ze deed haar best om een zo neutraal mogelijke